

Column In Dienst Der Genezing

(Christian Medical Fellowship)

De wachtkamer

Ik zie er altijd tegenop om naar een arts te gaan. Nee, meestal niet omdat ik bang ben voor de uitslag van een onderzoek of voor de arts zelf. Ik zie zo op tegen de wachtkamer.

Als je bij iemand thuis komt, zegt de inrichting je wat over de bewoner. De sfeer, de meubels, de boeken, je brein vormt snel en onbewust een beeld van hem of haar.

Hetzelfde gebeurt me in een wachtkamer. Er wordt vast veel geld gestoken in het design maar het vaak strakke meubilair en vierkante tafels doen meestal kil aan.
(Mijn brein denkt onbewust: is mijn arts ook zo weinig menselijk?)

En dan de vaak oude en gekreukelde tijdschriften die er liggen.
Mijn brein denkt: is mijn arts dan wel bij de tijd?
Tijdschriften als 'Arts & Auto' en 'Quote' waarbij ik me afvraag hoe dat voelt als je een patiënt bent met een mager inkomen.
(Mijn brein denkt: kan mijn arts zich wel inleven in de situatie van haar patiënten?)

Religie schijnt verboden te zijn in wachtkamers. Ik heb in dertig jaar tijd slechts één keer een boekje gezien over verdriet en geloof.
(Mijn brein denkt: heeft mijn arts aandacht voor mijn levensovertuiging?)
Terwijl verdriet toch meer gebaat is bij troost voor de ziel dan bij een dure auto of een carrière in de top van het zakenleven.

Het ergste in wachtkamers vind ik de stoelen. Werkelijk, ik kan me niet voorstellen dat deze zijn getest door patiënten met rugklachten. Dan zou er wel een Hartman-tuinstoel staan, een favoriet van rugpatiënten. Dat is waarom ik zo opzie tegen wachtkamers. Na een kwartiertje wachten is mijn rug naar de rag.
(Mijn brein denkt: neemt mijn arts mijn klachten eigenlijk wel serieus?)

Het kan anders. Pas kwam ik een wachtkamer binnen.
(Mijn brein denkt: deze arts begrijpt dat ik me niet zo happy voel.)
Een ronde tafel, verzorgde tijdschriften, warme kleuren en een heerlijk zittende bruinleren bank. Het was bijna jammer dat ik al na snel aan de beurt was voor de halfjaarlijkse controle bij mijn tandarts.

Marieke de Reuver-Schuurman
Oktober 2019